

Třpytkáři

Eva
Hölzelová

Třpytkáři

Eva Hölzelová

© Eva Hölzelová, 2012

© Vydavatelství Hölzelová Eva, 2012

Tvorba obálky © René Vaněk, 2012

ISBN 978-80-87739-01-3

Obsah:

Třpytkář	1
Asociace	5
Jak jsem nakupovala vemen	8
Strakaté bolečky	11
Z deníku infantilní matky	13
Máme smůlu na špatný chlapy?	19
Pivní burza	24
Jiná by v tom vypadala jak pizda	26
Mezi nebem a zemí	31
Tobogánový orgasmus	34
Doprava nebo doleva?	37
Irské kaličky to umí rozbalit	39
Megatlust'oš	42
Blbý návyky	45
Ty moje stará monarchie	48
Drbny pod okny i za dveřmi	53
Cikánko ty krásná	55
Nenápadný půvab maloměsta	59
Černé oči, jděte spát	62
Po nikom nic nechceme	64
Ach, ta švýcarština	67
Kraví rozhledy	68
Nohy jsou sexy	70
Žila jsem ve vile Aničce	73
Takovej hnusnej hnědej	77
Do vejšek mě nedostaneš	80

Duo Úžas v Turecku	84
Vyléčený ze všeho.....	88
Gustík	91
Stres nejlepší pomocník?.....	94
Hamouni a kolenovrti	97
Útočíme na všechno, co má kuličky.....	101
Krémíček pro maminku	103
Tahle země není pro starý.....	105
Dobré pití to jistí	113
Volejte věštcí	116
Jak jsme kupovaly norské pivo	117
Grém a kaloše.....	119
Jak přeprat psa	121
Proměny.....	123
Neschovaly se děti, neumřely	125
Řecko, kolébka gentlemanů?	128
Hlava XXII	130
Když chlap myslí přirozením	131
Jak rozdojili jalovici	138
Jak si nechat protéct mládí mezi prsty.....	140
Úchyl	144
Moje první voda	146

Třpytkáři

Třpytkáři jsou chlapi, kteří neustále nahazují třpytky a čekají, kdo se chytne. Házet třpytky mohou třeba oblézáním úřadů a vyžadovat tam výhody či dávky, které jim nepřísluší. Hází třpytky o slevu u výrobků, které prodávající nechce zlevnit ani omylem, neboť o toto zboží je zájem. Seznamují se na netu či přes inzerát a snaží se ze svých nových známostí vyrazit peníze, přičemž použijí srdceryvnou výmluvu jako např., že maminka musí na operaci či že jim vyhořel dům nebo jim sousedi nad nimi vyplavili byt. Podobně citově vydírají majitele nemovitostí, když mají zaplatit nájemné.

Tito filutové se vyskytují ve všech možných podobách a všude. Jsem překladatelka z němčiny a občas u mě zazvoní třpytkář, že potřebuje něco přeložit. Podotýkám, nikdy to není žena. Ženský prostě třpytkovat neumí.

Dotyčný se samozřejmě nezeptá jako každý slušný zákazník, kolik si účtuji za normostránku a za jak dlouho překlad vyhotovím. Toto individuum se vecpe do dveří a zahaleká něco v tomto smyslu: „Karel říkal, že prej umíte německy. Chytli mě v Německu policajti a asi mi dali pokutu.“

Načež mi vrazí do ruky několik papírů, které mu poslaly německé úřady.

„Vy to tedy chcete přeložit?“ zeptám se.

„Já to nechci, přeložit, já to chci jen přečíst,“ zamumlá rozkazovačně.

Je mi naprosto jasné, o co mu jde, ale dělám blbou, a proto se udiveně zeptám: „Ale když vám to přečtu, tak tomu stejně nebudete rozumět.“

A chlapeček už se vybarvuje: „Ale ne, já chci, abyste si to vy přečetla, a řekla mi, co tam píšou.“

Pak ještě drze dodá: „A vyplnila mi pak tady ten formulář.“

Je mi také jasné, že tento týpek vůbec nemá v úmyslu mi za mé služby zaplatit či aspoň věnovat láhev kvalitního pití. Neboť dle třpytkářské logiky, když umím německy, tak na tom přeci nic není přečíst a přeložit pár papírů.

Proto ho odkážu do patřičných mezí: „Víte, já toto nedělám, abych překládala něco ve dveřích. Jestli chcete, nechte to tu, já vám to přeložím.“

„A proč mi to nepřečtete hned?“ zaútočí.

„Nepřečtu, a navíc mě zdržujete od jiné práce. A jak jsem již řekla, toto nedělám.“

Chvíli se ještě handrkujeme, třpytkář zapochybuje, zda vůbec umím německy, prohodí pár nelichotivých slov a uraženě odtáhne.

Další chytrolín se dožaduje překladu návodu k elektronice, kterou „výhodně“ zakoupil kdesi na tržnici. Avšak nechce přeložit celou uživatelskou příručku: „Vyberte jen to nejdůležitější, a aby to nestálo víc než dvě stovky.“

I tohoto vyčůránka jsem poslala kamsi. Kamsi tedy ne, ale konkrétně za studenty, že si třeba některý z nich bude chtít přivydělat dvě stovky. Mluvila jsem s učitelkami, co učí jazyky na gymplu, ale ani u jejich svěřenců se třpytkař nechytí. Tak nevím, kdo mu ten návod na úžasný výrobek nakonec přeložil. Možná, že se dříve rozbil.

Nejvíce mě rozlítit cca 25letý kluk, který se hned cpal do baráku. Že prý nabízí výhodnější smlouvy na dodávku elektřiny.

„Ale já nechci měnit dodavatele,“ zadržím ho ve dveřích.

„Ale já jsem z ČEZu. Děláme revize smluv a možná máte nárok na levnější elektřinu a nevíte o tom,“ přesvědčuje mě.

„Kdyby ČEZ něco podobného nabízel, tak mi to pošle s fakturou a nebude posílat lidi po domech,“ oponuji.

„Ale tohle je speciální jednorázová akce, kdy ČEZ posílá své agenty. A dělá to jen jednou. Pokud to prošvihnete, už nebudete mít nárok,“ třpytkaří.

Koukám na něho nevěřičně a myslím si svoje. Ten drzoun to zřejmě vyhodnotí tak, že vážně uvažuji o lákavé nabídce, a proto vypálí: „No, nekoukejte a mazejte pro ty smlouvy. Čekám!“

Nahrnula se mi krev do hlavy a ostré výrazy na jazyk. Už nevím přesně, co jsem mu řekla, jisté je, že ten spratek od nás jel jak namydlený blesk.

Takže bacha na třpytkáře, jenom vás využijí a nic dobrého z nich nekouká.

Asociace

Určité činnosti nebo věci mám spojené s tím, co jsem četla nebo viděla ve filmu, a pokud dotýčnou činnost provádím či danou věc vidím, vždy se mi tyto souvislosti vybaví.

Kdysi jsem četla recenzi Buňuelových filmů. Filmový kritik se zde zmiňuje o fascinaci Luise Buñuela surrealismem, což symbolizuje např. hlemýžď lezoucí po mrtvole pohozené v lese, či o režisérově obdivu k Sigmundu Freudovi. V jednom filmu žena utíká do točitých schodů, a to prý znamená freudovské znázornění koitu. Pokaždé, když stoupám na rozhlednu, si na toto vzpomenu, a přemýšlím, co v tom slavný psychoanalytik spatřoval sexuálního. A pokud bych do schodů běžela, tak to pravé zelektrizování bych pocítila asi až na JIPce.

Peníze věnované na dobročinné účely se v mé představě zásadně proměňují v doutníky a rum, neboť Vlastovi Burianovi to činilo dobře.

Kdykoliv mám příležitost projet se páterem nosterem, neodolám a vyjedu si až nahoru, abych se přesvědčila, že ten „hup“ nahoře nefunguje na principu korečkového bagru, jak se mylně domníval hrdina v knize „Hostující profesoři“ od D. Lodge. A proto dolů sjížděl ve stoji na rukou.

Ve filmu „Po přečtení spalte“ George Clooney poté, co omylem zastřelil Brada Pitta ukrytého ve skříni, v šoku

nakrájí asi metrák mrkve. Přípravu polévky z čerstvé zeleniny už budu mít navždy spojenou s tímto známým hercem.

Jehelníček mi asociuje líčení Betty Mac Donaldové z plicního sanatoria, kde v rámci pracovní terapie museli vyrábět naprosto zbytečné věci, kterým slavná spisovatelka přezdívala „trpaslíci“. A jejich nejtypičtějším představitelem byl právě ručně vyrobený jehelníček.

Film „Pulp Fiction“ jsem viděla mnohokrát. Při pochvalě, že dělám „dobrý kafe“, mám chuť odpovědět Tarantinovou replikou: „Nepotřebuju, abys mi říkal, jak dobrý mám kafe, jasný? Já ho totiž kupuju, vím, jak je dobrý. Když Bonnie nakupuje, tak koupí svinstvo. Já kupuju drahý kvalitní kafe, protože si chci pochutnat.“

Občas mám nutkání cpát tatarák do vázičky či ho „vystřelit“ do cizí kabelky jako Mr. Bean.

Bezpečnostní technik je pro mě jedině Homer Simpson a saxofonistka Líza Simpsonová.

V hospodě si sedám zády ke zdi, abych nedopadla jako divoký Bill Hickock. Jednou tuto zásadu porušil, sedl si zády ke dveřím, a hned ho zastřelili.

Nikdy bych dítěti nedala jméno Leon. Přestože Jean Reno je „obrovskej sympaták“, tak ve stejnojmenném filmu od Luca Bessona to byl čistič zabiják.

Při jízdě lanovkou slyším slova matky Homolkové: „Táto, co říkáš tomu panorámatu? ... Co až budeme nahore, to teprve budou panoramata.“

Zapíjíte whisky zásadně pivem jako Phil Marlow?
Anebo si radši dáte bílého medvěda jako Big Lebowski?

Jak jsem nakupovala vemeno

„Paní Hölzelová, vy máte toho psa, nechcete nějaký maso?“ volala na mě řeznice, která stála před masnou.

„Tak, jo,“ souhlasně kývnu a následuji ji do krámu.

Pejskovi kromě granulí dáváme také maso, ale jen vařené. Uvaříme ho s těstovinami, a jak mu šmakuje. Mnohdy se granulí ani nedotkne a čeká na něco lepšího. Vydrží takto hladovět celý den. Polehává na gauči, odkud hází vyčítavé pohledy, zatímco mu granule venku sežerou toulavé kočky. Někdy si říkám, že to ví, že mu pomůžou od toho „hnusného, co neklouže do krku“, protože je nijak nehoní a neublíží jim.

Obvykle mu kupuji hovězí krky, vnitřnosti nebo prasečí packu. S tou si dokáže hrát a ožušlávat ji po několik hodin.

Tuhle mu něco pořád cinkalo v hubě, a když mu to vypadlo, zjistila jsem, že to je zub, který mu zbyl, když spořádal vepřovou hlavu. Bylo to dost morbidní, protože prasečí špičák byl větší než jeho zuby.

Tentokrát mi paní řeznice nabídla slezinu nebo vemeno. Vemeno jsme ještě neměli, proto řeknu: „Vezmu si to vemeno.“

„A kolik toho chcete?“

Nemám představu, kolik bych toho měla chtít, a tak rozpačitě odpovím: „Dejte mi jedno.“

Řeznice odejde někam dozadu a za chvílí se vrátí ještě s jednou kolegyní a nesou plnou lornu něčeho

divného, vypadá to jak spící Vetřelec. Prásknou s tím na pult a řeznice hlásí: „Je toho 17 kilo.“

Je mi blbý říkat, že to nechci. Nota bene, že já, absolventka zemědělské školy, vůbec netuším, kolik takové vemeno může vážit. Pamatuji si, že tele při narození váží v průměru 47 kg a sele 1,20 kg, ale kravská vemena jsme probírali pouze v souvislosti s dojícím zařízením (ještě dnes bych dovedla popsat pulzátor), avšak ne s hmotností.

Domnívala jsem se, že bude o mnoho větší než ženské ňadro, ale ne až tak gigantické. Nyní mi je zcela jasné, proč, když se řekne „ta má vemena“, myslí se tím velká prsa.

Začnu blekotat něco o tom, že to neunesu, ať mi to tu nechají, že si pro to přijedu. Letím domů pro auto, abych se mohla pro tu horu slizkého masa vrátit, když už jsem si to takhle spískala.

Když mně prodavačka vemeno předávala, uculovala se. Asi se holky na můj účet dobře pobavily. Nakonec, proč ne.

Doma ho porcuji, maso utíká před nožem a strašně špatně se krájí. Dám ho vařit. Lidi, to vám byl ukrutný smrad! Odpornější jsem ještě nezažila. Smrdělo to jak zkažené, žluklé mlíko! Otevřu všechna okna, digestoř maká na plný obrátky a maso jakž takž dovařím. Dám ochutnat pejskovi, mlaská si. Ale to máš smůlu milánku, dalšího smrad'ocha už ti vařit nebudu, to bych nevydržela.

Je mi však líto vyhodit zbytky pokrájeného masa, a tak je popadnu, dovezu na venkov tetě, která chová prasata. Prasata jsou všežravci, maso jim není cizí, a když na to přijde, tak i kanibalové, protože se požírají navzájem. A pokud byste v bezvědomí skončili v jejich chlívkou, tak i lidožrouti. Prostě dobrý prase všechno spase.

Když jsem si spočetla, kolik jsem dala za benzín za dovoz a rozvoz toho pitomého „Aliena“, tak jsem pejskovi rovnou mohla koupit svíčkovou a vyšlo by to nastejno.

Strakaté bolečky

Všichni dobře známe písně „okolo Třeboně pasou se tamkoně“ anebo „už měkoně vyvádějí“ či pověst, jak „kněžna políbila královi lemroucha“. Já bych k tamkoni, měkoni či lemrouchovi přiřadila ještě bolečky.

V době komunistického temna byly zpěvníky plné budovatelských písní, kterými naše prozíravá paní učitelka (nebudu jí říkat soudružka, neboť tato skvělá žena si to nezaslouží) pohrdala a učila nás radši klasické lidové písně, jejichž texty nám diktovala a my si je zapisovali do notového sešitku. Při jednom takovém diktátu jsem si napsala: „U panského dvora, náš Vitoušek orá, strakaté bolečky má“. Neznala jsem totiž jinou orbu než s traktorem a volí by mne ani ve snu nenapadli. Bolečky jsem považovala za zdobnělinu ušních boltců. Představovala jsem si traktoristu Vítka, jak sedí v traktoru a stříhá nemytýma ušima, z pole zaprášenýma tak, že jsou celé strakaté.

Při zpěvu další písničky věnované orbě „Ach synku, synku“ jsem se domnívala, že se synkovi polámalo nějaké kolečko opět u traktoru.

Když jsem se po roce 1989 dozvěděla, že „Ach synku, synku“ byla oblíbená píseň T.G. Masaryka, pochopila jsem, proč ji paní učitelka měla tak ráda a proč jsme ji zpívali tak často.